

CORNELIU MARCU

Personalitate
pentru
concurs

scenariu T.V.

O mașină-utajă în hala unei uzine. Lângă ea se află un om : este Dinu Alexandru, secretarul comitetului de partid al uzinei. Se apropie de el un tânăr. Îl abordează cu oarecare timiditate.

ONTOIU : Bună ziua ! Dumneavoastră știți tovarășul Dinu, secretarul de partid ?

DINU : Noroc. Eu.

ONTOIU : Îmi permiteți ? Onțoiu, scriitor.

DINU : Fiți binevenit, tovarășe scriitor !

ONTOIU : Tovarășe secretar, vreau să scriu un scenariu despre cea mai de seamă personalitate a uzinei... Despre un muncitor, să zicem. Știți, radioteleviziunea organizează un concurs de scenarii... M-am gândit să scriu despre cea mai pregnantă, cea mai remarcabilă personalitate a întreprinderii dumneavoastră. V-aș ruga, să-mi indicați cine este această persoană ca să-mă încep documentarea... Și să mă recomandați, eventual, ca să-mi dea detalii din munca și viața sa...

DINU : Ați mai fost în uzina noastră ?

ONTOIU : Nu. N-am avut încă prilejul...

DINU : De fapt, ce știți dumneavoastră despre muncitorii, despre salariiții noștri ?

ONTOIU : Recunosc sincer, mai nimic, tovarășe secretar ! Sint încă tânăr și...

DINU : Atunci... Atunci scrieți despre tânărul acela blond care vine în direcția noastră. Este personalitatea la zi a uzinei. Vedeți utilajul acesta ? E adus din import. A costat aur. Dar stă de trei ani. Cel care l-a cumpărat a uitat să contracteze toate piesele de schimb de care are nevoie. Lipsesc niște șuruburi. Băiatul ăsta, Pițu, care-i un strungar grozav, a promis în adunarea generală a salariaților că le va face la strungul lui.

ONTOIU : Găsiți... Credeți... că este cel mai bun om al uzinei fiindcă... fiindcă va strunji șuruburile acelea... ?

DINU : Ei, nu e, luat una peste alta, nu e cel mai bun, dar e, totuși, o personalitate, nu ?

ONTOIU : Este, dar... știți... pentru un scenariu de 40 de pagini dactilografiate, subiectul nu mi se pare... deosebit, impresionant, astfel încât să capete o forță de generalizare...

DINU : A, am înțeles ! Dumitale îți trebuie

un erou ! Un erou din ăia mari ! Cu vechime în partid, cu vreo treizeci de ani de muncă și cu multe decorații, nu ?

ONTOIU : Exact, tovarășe secretar !

DINU : Păi, da ! Să mergem, atunci, până la mine la birou, să vedem la cine ne orientăm... Poftiți, pe aici ! (În timp ce merge spre birou se aud zgomotele uzinei. Intră în birou.) Luați loc, vă rog. A, uite-l și pe tovarășul Stelian. Tovarășe Stelian, dînsul e scriitor. Vrea să scrie un scenariu pentru televiziune despre personalitatea cea mai de seamă a uzinei noastre.

ONTOIU (se prezintă) : Onțoiu, scriitor, îmi pare bine...

STELIAN : Noroc, Stelian Mircea.

DINU : Ce zici, la cine ne orientăm ?

STELIAN : Să ne gândim...

ONTOIU : Îmi trebuie un muncitor excepțional, unul cu care uzina se mîndrește... Știți, vă destăinui un secret, dar numai dumneavoastră ; vreau să-i folosesc numele adevărat, intenționez un scenariu artistic-document, literatură-document, vreau să fac artă, dar cu numele reale ale personajelor...

STELIAN : N-ar fi bine, tovarășe secretar, să convocăm întreg biroul comitetului de partid ? Să judecăm în colectiv... Să nu greșim. Ca să nu ne trezim pe urmă că vrînd să lăudăm un om supărăm pe alții zece !

DINU : Nu e rău... Dar... să scoatem nouă oameni din producție ca să... pentru... Tovarășe scriitor, n-aș vrea să vă supăr dar... știți... Eu și cu tovarășul Stelian și încă nouă oameni... Cine știe cît durează discuția... Noi, chiar în biroul comitetului de partid, am hotărît nu de mult să stîrpim ședințele inutile... Să avem, vreau să spun, totdeauna un motiv temeinic pentru care să ne adunăm... știți, între ședințele de birou planificate... Așa că...

STELIAN : Așa că, tovarășe scriitor, convoca-m biroul numai dacă ne dați o cit de mică garanție că ședința noastră va avea eficiență... Oamenii noștri n-or să vrea să-și lase lucrul ca să... Înțelegeți, ei au un plan de producție... Unii dintre ei lucrează în acord global și... salariul lor depinde de realizarea planului...

ONTOIU : Nu, nu vă pot da nici o garanție... E vorba de un concurs... Eu aș vrea să particip... S-ar putea ca lucrarea mea, dacă o voi scrie pînă la urmă, să nici nu fie apreciată de juriu... Voiam să scriu despre uzina dumneavoastră... Și să aduc în prim-plan personalitatea cea mai... Dar, cred că aveți tot dreptul să... Nici nu știu dacă am talent pentru scenariu... Mă scuzați că v-am deranjat... Nu știam că trebuie convocat biroul. Imi închipuiam că... Vă salut și, încă o dată, mă iertați că...

STELIAN : Înțelegeți, tovarășe scriitor, regretăm și noi că... Noi dorim din tot sufletul să...

DINU : Tovarășe Stelian, ce crezi, dacă am vorbi cu oamenii... după program...

STELIAN : Așa... obosiți... nemăncați... or fi avînd și ei treburi personale pe acasă... ne-veste, copii...

DINU : Păi nu, să n-o luăm așa... Le explicăm despre ce e vorba și... dacă vor ei să vină... nu ca la o ședință... nu convocați oficial... Poate că unii or să vrea... Uite, eu unul rămîn...

STELIAN : Tovarășe secretar, nu e rea propunerea... Îi sun eu telefonic pe toți membrii biroului, le arăt problema și dacă...

DINU : Sună-i... Pînă atunci eu îl plimb nițel pe tovarășul scriitor prin uzină.

ONTOIU : Vă mulțumesc mult ! Dacă n-o să pot face un scenariu, cel puțin am să scriu un reportaj bun...

DINU : Să mergem. (Dinu și Onțoiu ies).

(Pauză)

Dinu și Onțoiu revin și intră în birou.

STELIAN : Tovarășe secretar, vom avea o prezență de sută la sută ! Tovarășe scriitor, ești un om norocos... În cinci minute, membrii biroului au să fie aici... Eu fug să cumpăr covrigi de la chioșc... Tovarășe secretar, poate-l mai prindeți pe băiatul de la magazie... Să ne aducă vreo cîteva sticle de apă minerală... O s-o scad eu cu un bon de la turnătorie... Vă las... Fug... Asta-i o ședință care începe să-mi placă... (Iese.)

DINU : Avem deja un punct cîștigat, tovarășe Onțoiu : dacă oamenii vin, pe riscul lor, ca să zic așa, înseamnă că... poți să notezi... cum gîndesc ei... despre... cum să spun...

VASILIU (intră) : Noroc ! Noroc, tovarășe scriitor ! Vasiliu.

ONTOIU (se ridică) : Onțoiu.

VASILIU (se așază) : Tovarăși, eu m-am și gîndit. Nea Tite Muntoiu e omul cel mai potrivit... La naționalizare avea doi ani de ucenicie. De 27 de ani trăiește în uzină. Asta-i lucru mare... Să-l chemăm să ne istorisească... Ori să mergem la el acasă. Face nevastă-sa un vin de coacăze de nu-ți mai vine să pleci...

BUNEA (intră) : Noroc.

VIZIRU (intră) : Noroc.

DUȘANU (intră) : Noroc.

DINU : Ședeți, tovarăși. Dinsul e tovarășul scriitor.

ONTOIU (se ridică) : Onțoiu.

VIZIRU : Ca să nu pierdem timpul, am o propunere concretă : omul numărul unu al uzinei se numește Petre Anghel. Este campionul montorilor, un savant în meserie ! A fost și este un comunist de rasă, un om, un cetățean, un tată de familie, jos pălăria ! VASILIU : Nu, dom'le, nea Tite Muntoiu cred că...

DUȘANU : Și Tite și Petre sînt oameni de nădejde... Toată dragostea și prietenia mea pentru ei. Însă o să fiți de acord cu mine că Eroul Muncii Socialiste — Marin Dumitrache — trece înaintea lor. Notați-vă, tovarășe scriitor, Marin Dumitrache, strungar, un strungar de clasa întâia, încă de prin 1950 este omul care...

STELIAN (intră) : Am golit chioșcul de covrigi. Dar n-au fost decît vreo 70... Și îs cam tari... Că aștia din comerț... sau de la panificație... Vine acuși și apa minerală... Ceilalți unde-s ?

ELENA COSTIN (intră) : Bună ziua, tovarăși.

DINU : Dinsul e tovarășul scriitor...

ONTOIU (se ridică) : Onțoiu.

ELENA COSTIN : Bună ziua. (Își dau mina.)

DUȘANU : Și, cum ziceam.

BUNEA : Stai, tovarășe Dușanu, că dacă o luăm așa, toți oamenii uzinei sînt personalități, de la portar la directorul general ! Trebuie să vedem mai întîi de ce anume un om de-al nostru este o personalitate și pe urmă, dacă sînt mai mulți cu merite asemănătoare, care-i motivul că-l așezăm pe unul, pe unul singur, înaintea tuturor. Păreră mea este că omul care a dat uzinei noastre strălucire națională și internațională este inginerul Bădău, care a proiectat...

MARIA VRABIE (intră) : Bună ziua, tovarăși. A, cred că dinsul e tovarășul scriitor. Noroc, tovarășe. Îmi pare bine că ai venit în uzina noastră. Avem aici femei excepționale. Nu-i așa, tovarășă Costin ? Așa că, am să te rog să scrii despre femei. Bărbații culeg mereu toate laudele ! În ziare, la radio, la televizor. Acum, măcar în literatură, să intrăm și noi ! În uzina noastră muncește femeia-model a zilelor noastre. Se numește Constanța Mateescu, este tehniciană și îi cam învață pe ingineri ce au de făcut. Mai ales în primii lor ani de muncă. Nu degeaba a fost poreclită „mama inginerilor” !

BUNEA : O fi , „mama inginerilor“ o femeie extraordinară, recunosc, dar tot inginerul Rădău este omul...

GONTEA (intră) : Noroc.

DINU : Tovarășul scriitor Onțoiu.

ONȚOIU : Onțoiu.

GONTEA : Gonțea, Tovarășe, ai strins o mină care a moșit astăzi cea de-a 11.772.834-a tonă de oțel ! Asta poate fi un subiect pentru literatură ?

ONȚOIU : Da, desigur, ca amănunt care clarifică...

GONTEA : Amănunt ? Ce, ăsta-i un amănunt ? Tovarășe scriitor, tot ce mișcă în țara asta și e din oțel, a deschis ochii pe lume mai întâi între palmele mele !

DINU : Aproape tot, Gonțea, aproape tot ! Oțelării mai sînt și prin alte părți...

GONTEA : Prin alte părți ? Dar la alea cine a dat prima șarjă ? Pe băieți cine i-a scolit ? Se cheamă că tot eu...

STELIAN : O să creadă tovarășul scriitor că ești un lăudăros, măi Gonțea !

GONTEA : Te pomenești ! Atunci... tac. Eu credeam că adevărul se cere spus în gura mare...

DINU : N-a zis nimeni să taci, dar... i-a-o mai domol...

VIORICA MANEA (intră) : Rună ziua, tovarăși. Abia am venit. Zicea bărbatul că dacă încep să mă ocup și de literatura despre uzină, divorțează. Azi e fotbal și în loc să fie la stadion, o să trebuiască să ia copiii de la cămin...

DINU : Tovarășa Manea, tovarășul scriitor o să creadă că...

VIORICA MANEA : Ei, ce să creadă, doar n-o să se șifoneze așa repede ! Și dacă se șifonează pentru două vorbe cinstite, atunci n-o să scrie niciodată, nimic, ca lumea. Ce-ai scris pînă acum, tovarășe ? Cum vă numiți ?

ONȚOIU : Onțoiu.

VIORICA MANEA : Nu-mi mai spuneți ce-ai scris, că n-am auzit de dumneavoastră. Înseamnă că nici nu v-am citit.

ONȚOIU (timid) : Am publicat un volum de scînteie și nuvele, dar nu m-am impus încă.

VIORICA MANEA : Lasă că te impunem noi ! Dacă ai îndeminare la scris, lărtă-mă că te iau așa. Poți să-mi fii copil.

CORNEA (intră) : Noroc. Oho, vād că-s ultimul ! Ați început demult ? A, dînsul e tovarășul... Să trăiești, tovarășe !

ONȚOIU : Onțoiu.

CORNEA : Eu ăi Cornea, Oltean din Gorj. Știi glume cu oltenii. Nea Dinule, am auzit azi una nemaipomenită ! Ce este, cînd se vād o sută de batice și o căciulă ? Ei ? Eram sigur că nu știți. Este brigada ceapeului în cîmp, la lucru. Căciula e șeful ! Dar cînd se vād o sută de căciuli și un batice ? Ei ? Nici p-asta n-o ghicirăți ! ăi crișma satului ! Tot la... muncă ! Ha, ha, ha ! Și-acu, ce să zic, mie îmi plac sedințele astea fără dare de seamă, proces verbal și convocare. Nea Dinule, te supărași ?

DINU : Tovarăși, s-au și făcut cîteva propuneri. Să le luăm pe rînd, să le analizăm...

VASILIU : Eu îl propun, îl susțin și îl votez pe Tite Muntoiu. Zic să votăm toți pentru și să plecăm la casele noastre.

VIZIRU : Da'ce, Petre Anghel are merite mai puține ? Ce dacă-i mai tînăr ?

BUNEA : Revin să precizez : întii trebuie să stabilim niște criterii și apoi să alegem omul !

ELENA COSTIN : În echipa mea am o bobinatoare, Vasilica Turcu, care cred că a doua zi după ce a făcut-o maică-sa s-a apucat de bobinat motoare ! Și e tînără ! Fată cuminte. Frumoasă, dar cuminte foc ! Ar putea tovarășul... să scrie și despre ea ceva...

STELIAN : Sînt de acord cu propunerea tovarășului Bunea. Să stabilim mai întii niște temeuri...

DINU : Ideea e bună, o susțin.

VIORICA MANEA : Să alegem atunci. Un bărbat ? O femeie ?

DINU : Păi, nu așa, tovarășa Manea ! De ce să hotărîm de la început bărbat sau femeie ? Dacă greșim ?

VIORICA MANEA : Atunci punem vîrsta, vechimea la mijloc ?

GONTEA : Nu-i bine, nici așa nu-i bine.

STELIAN : Cred că ar fi mai avantajos să stabilim un număr de oameni, la care să ne limităm. Și apoi să-i punem în discuție pe rînd...

CORNEA : Aprob ! Primii cinci oameni ai uzinei sînt : Dulcerca, Malca, Mariuoiu, Preda și Grădinaru. ăi știți bine și ați priceput de ce i-am numit. Pe rînd, va să zică. Cine-i pentru Dulcerca ? Ultimul lui record îl știe toată țara.

DUȘANU : Păi dacă începem cu cîte cinci, atunci am și eu atîția oameni și încă, după părerea mea, ca și a altora, sînt mai ceva ca ai lui Cornea ! Paraschiv, Jitaru, Marin Dumitrache, Iulian și Popa ! N-am dreptate, tovarășe secretar ?

DINU : Ai ! Avem toți dreptate. Propunem toți cîte cinci și o să-i cerem tovarășului scriitor să noteze de unsprezece ori cinci, adică cincizeci și cinci de nume. Bun ! Pe urmă cum continuăm ?

GONTEA : Pe urmă... nu mai continuăm. ăi invităm pe tovarășul scriitor să scrie despre ei un scenariu și să-i pună titlul „Cei 55“ !

ONȚOIU : Ar fi prea vast subiectul... Nu-mai marile romane cuprind atîtea personaje... GONTEA : Serie, tovu!e, un roman mare, mare de tot, dacă oamenii sînt prea mulți pentru un scenariu mai mic !

DINU : Măi Gonțea, iar începi ?

GONTEA : Păi, tovarășe secretar, adineauri cînd vorbii despre mine, mi-ai rețezat-o că-i un amănunt, că-i prea mic. Acum, după cîte vād, subiectul e prea... vast ! Încotro o luăm ?

CORNEA : Asta cam așa-i !

DINU : Bravo, tovarăși, după ce ați venit nesiliți de nimeni, acum îi faceți vînt omului ! Bravo ! (Pauză.) Cine vrea să rămînă să discutăm serios, să rămînă, cine nu, nu !
GONTEA : Adică ce, tovarășe secretar, îmi arăți ușa pentru că i-am spus omului în față că, de fapt, nu știe ce vrea ?
DINU : Vrea o personalitate de seamă a uzinei noastre ! Asta vrea.

GONTEA : Perfect, după mintea mea, în uzina noastră, din cei zece mii de salariați, cel puțin nouă mii sînt personalități ! Să-și alegă dinșul un om din cei nouă mii și noi o să-i explicăm de ce e personalitate și nu pramatie. Asta-i !

VIZIRU : Bine zis ! Muncitorii noștri nu sînt muncitori străluciți în general, în teorie, după un tipic anume. Vreau să spun că pe omul perfect, privit pe toate fețele, n-o să-l găsim și dacă umblăm un an după el !

BUNEA : Mie nici nu-mi plac oamenii perfecți, dacă or fi oameni d-ăștia pe undeva ! Îmi fac spaimă, îmi dau neîncredere...

MARIA VRABIE : Să scrie tovarășul scriitor atunci, un scenariu despre cel mai cinstit om al uzinei. Eu o propun pe laboranta Lavinia Ursea. Știți ce s-a întîmplat...

STELIAN : Și cu ce măsurăm, foarte precis, cite... grade de cînte are primul și cite are al doilea, de după el, să zicem ?

GONTEA : Cu calculatorul electronic al lui Vinea ! Ha, ba, ba !

BUNEA : Nu e bun nici sistemul ăsta. Vorba lui Gonțea, cum să deosebești din mii de oameni care-i mai haruie, care mai bine pregătiti profesional... Pierdem vremea degeaba... Și se termină și covrigii... O personalitate adevărată este un om care n-a avut numai succese... Este un om care cunoaște și nereușita, și durerea, și înfrîngerea... Un om care știe ce e greul, gîndurile, necazul... Și astea nu se prea spun în ședințe, nu se scriu în acte... Asta ar trebui să aveți sub condei dumneavoastră, scriitorii. Sau, să aveți și asta sub condei... Că socialismul nu se construiește numai ciutînd, jucînd și aplaudînd... Unii mai și plîng... Din vina lor ori a altora... Așa că, o personalitate, oricît de strălucită ar fi, dacă-i pietată numai cu culori vesele, e... altceva decît om, e... falsă !

VIZIRU : Măi Bunea, ai ținut un discurs, ce să zic, jos pălăria ! Frumos, frumos, dar ne-am împotmolit și mai rău !

DUȘANU : Am o idee, tovarăși ! Ba nu, am două idei. Prima e să încercăm să-l convințim pe tovarășul scriitor să-și schimbe planul ! Să-și schimbe planul și să scrie un scenariu nu despre un om, despre un singur om, ci despre... mai mulți odată, să zicem, despre o echipă de muncitori !

DINU : Excelent ! Ce părere aveți, tovarășe scriitor ?

CORNEA : E de acord, tovarăși, vă spun eu ! Într-o echipă oamenii sînt de mai multe feluri, unii mai buni, unii mai așă, se mai ceartă, se mai supără, pe urmă beau o bere împreună și se împacă... Ce mai, avem echipe grozave în uzină, o să ne înțelegem mai re-

pede și mai ușor la alegerea lor !

ONTOIU : N-am nimic împotriva... O să mă străduiesc să aduc în prim-plan ideea de lucru în echipă, în colectiv, ceea ce ar fi și mai interesant, poate mai convingător...

VASILIU : Perfect ! Propun echipa de strungari a lui Vasile Florea. Unul din băieții lui, blondul acela simpatic, a promis în adunarea generală a salariaților c-o să facă șuruburile pentru utilajul ăla adus din import...

DINU : Crezi că e cea mai bună echipă din uzină ?

CORNEA : Nu zic că nu e bună, dar sculerii lui Păduraru trec, oricum, înaintea lor ! Și eu îi susțin pe sculeri !

STELIAN : Dacă-i vorba de o echipă, atunci oamenii lui Gonțea trec în față sută la sută ! Și Gonțea-i aici, ne poate vorbi despre ei. Că îi știe și cu cine sînt însurați, și cîți copii au, și care se mai îmbată și de ce se îmbată, îi știe cum muncesc ca niște diavoli, îi știe pe de-a rostul pe fiecare. Spune, Gonțea, cum ai făcut că ai o echipă de stă ceasul ?

GONTEA : Despre echipa mea nu se poate scrie așa... de azi pe mîine ! Mie, personal mi-au trebuit vreo cîțiva ani ca să-mi cunosc oamenii. Și nu sînt convins că-i cunosc bine, bine de tot ! Oțelarii sînt oameni ca... oțelul, duri, tari, dintr-o bucată. Și nu iartă neadevărul... Nu se poate scrie ceva sănătos despre oțelarii abia după ce ai aflat despre ei... cum îi cheamă și cite șarje de oțel au dat țării... Nu se poate.

ELENA COSTIN : Echipa fetelor de la controlul tehnic de calitate al motoarelor electrice mi se pare o materie primă bună pentru un scenariu. Mai știți că fetele au ca șef de echipă un bărbat. Ca-n povestea lui Cornea cu baticele și căciula. Pe urmă, fetele sînt foarte tinere și totuși fac o muncă de mare răspundere. Și o fac bine, trebuie să recunoaștem. Pe lângă asta, au și ele probleme ! Ce se întîmplă dacă atunci cînd o fată, controlînd un motor, se trezește că-i vine în mînte rochia văzută ieri la magazin, ori supărarea că băiatul a venit la întîlnire fără flori ? Unele or fi chiar îndrăgostite, altele, pe cale de a se mărita, iar unele, de ce să n-o spun, or fi părăsite de niște smecheri... Asta e viața fetelor, viața de echipă, în uzină, și viață, pentru unele, sigurată, acasă sau la cămin...

VIORICA MANEA : Tovarășa Costin are dreptate și aici se găsește, cred, subiectul cel mai extraordinar ! Ca să mă credeți, am să vă povestesc sincer ce-am pățit eu cu primul meu copil, cu Dănuț. Eram la banda de montaj. Lucram liniștită. Cînd, deodată, am încremenit : mișcase ceva în mine... mișcase Dănuț ! Am uitat de bandă, am uitat totul și mi-am ținut răsufllarea ca să-l mai simt o dată. O fi durat asta un minut sau două, nu știu. A venit imediat maistrul, s-a răstit la mine și mi-a spus că dacă sînt căscată să las pe alta în locul meu. Am început să plîng... de bucurie că mișcase Dănuț. Pe urmă am plîns de supărare că maistrul se

repeze pe la mine...
GONTEA (se ridică furios) : Cine-i individul ăsta ?
VIORICA MANEA : Stai, Gonțea, omul n-are nici o vină, habar n-avea ce se petrece cu mine !
STELIAN : Trebuia să-i spui imediat !
VIORICA MANEA : De ce ? S-ar fi rușinat, ar fi început cu scuzele... Ce vină avea el că Dănuț al meu...
VASILIU : Va să zică, votăm o echipă de fete de la controlul de calitate ?
DINU : Poate că ar fi bine... Tinerii sînt majoritari în uzină și...
VIZIRU : Or fi majoritari, dar... ăsta nu-i un argument decisiv...
BUNEA : Eu zic că echipa de mecanici de întreținere a lui Dumitru Penca ar merita să se vorbească despre ea...
CORNEA : Bine, tovarăși, iar începem ? La oameni nu ne-am potrivit. Văd că nici la echipe ! Că am și eu o propunere. Munca cea mai grea e la cazaragerie. Să scrie tovarășul despre cazangii...
STELIAN : Nu, mai important e ce s-au hotărît să dea oamenii lui Petrescu. Să livreze schimbătoarele de căldură pentru rafinăria III cu trei luni mai devreme ! Asta-i un subiect gras și atrăgător. Cum o să reușească ei treala asta ! Trebuie vorbit cu oamenii lui Petrescu, cu fiecare în parte și aflat secretul. Tovarășe secretar, propun biroului să încercăm a-l păcăli nițel pe Petrescu. Este el un șef de echipă cum n-avem prea mulți, dar și de zgîrcit și învidios nu-l întrece nimeni. Nici ziariștii n-au putut afla nimic de la el. Hai, să mergem la el împreună cu tovarășul scriitor, să-l laudăm bine, să-i cîntăm vreo cîțiva psalmi și poate îl înmuiem. O fi știind el ceva ce-i folositor și altor echipe...
GONTEA : Adică să-l ducem de nas ? Să-l tragem de limbă ? Asta nu-i atitudine comunistă, muncitorească, asta-i sforărie, tovarășe Stelian ! Votiez împotriva !
STELIAN : Bine, dar omul ăsta o să cîștige trei luni la livrarea utilajelor, iar ceilalți n-au avut curajul să se angajeze decît la o lună !
VIZIRU : Și dacă n-o să-și respecte angajamentul ?
STELIAN : Petrescu ? Petrescu să nu-și respecte cuvîntul ? Asta dacă s-ar întîmpla, chiar că ar fi un subiect de scenariu ! Dar n-o să se întîmple ! După cîte știu, în ultimii 15 ani Petrescu și-a îndeplinit toate angajamentele.
DINU : Așa e, cu siguranță că dinspre partea asta n-avem nici o grijă. Dar nici nu putem risca să procedăm cu el netovărășeste...
VASILIU : E clar ! Uzina o fi avînd cîteva sute de echipe, iar noi o să rătăcim încă un ceas printre ele... Eu revin și-mi completez prima propunere : vă invit, tovarăși, să aprobați că nea Tite Muntoiu și echipa sînt cei mai de seamă muncitori ai uzinei noastre. Cer să fie supusă votului propunerea mea. Chiar acum. Să vedem pe ce contăm.
DINU : De acord, tovarășe Vasiliu. Cine e, pentru ? Vasiliu, Gonțea, Cornea și tovarășe Costin. Atît ? Atunci, mergem mai departe.

VASILIU : Dați-mi voie ! Cer să-mi permiteți să-mi susțin propunerea, să lupt pentru ea. Am acest drept. E statutar ceea ce cer !
GONTEA : Luptă, Vasiliule, mie personal îmi plac luptătorii, vreau să zic încăpățînații în... bine !
CORNEA : Trecură două ore de cînd ne ostenim cu vorbele...
MARIA VRABIE : Tovarășe Vasiliu, după dumneata, am să lupt și eu pentru propunerea mea... Am să măsoar timpul cit vorbești și tot atîtea minute am să vorbesc și eu.
BUNEA : Bravo, tovarăși ! În concluzie, sîntem tot în locul de unde am pîlecat ! Tovarășe scriitor, nu știu dacă dumneata știai, dar în mod cert eu habar n-aveam că intrarea în literatură este atît de dificilă ! Am să vă mai întreb însă ceva : un scenariu pentru radioteleviziune este literatură adevărată, ori doar un reportaj mai... sofisticat ?
ONTOIU : Dacă e foarte bun, convingător, memorabil, este, cred, literatură veritabilă, artă.
BUNEA : Ei, ăsta o fi motivul că nu reușim să cădem de acord !
GONTEA : Acum că tovarășul Bunea a mai învățat ceva, vă rog, tovarăși, să trecem la fapte. Ori aminăm discuția pe altă dată ?
STELIAN : Cum s-o aminăm ?
DINU : N-ar fi bine, oare, să sărim și mai sus de echipe ? La secții, ateliere, instalații, servicii ?
DUȘANU : Pentru ! Propun secția montaj general !
VIZIRU : Ași ! Atelierul de strungărie e piinea uzinei !
VASILIU : Nu, tovarăși, serviciul de proiectare al uzinei trebuie ales, dacă e să alegem un colectiv mai mare. Acolo e creierul producției, acolo se nasc produsele noi și de ci depinde, practic, mîndria noastră. Celelalte secții execută ce pun la cale proiectanții, răspunderea e mai mare acolo, la planșetă, mai mare decît în oricare altă parte ! Să-i cointeresăm și pe ei moral, să-i popularizăm nițel, sînt și ei oamenii noștri, nu ?
VIORICA MANEA : Votiez contra acestei propuneri ! Motivul este ăsta : proiectanții noștri se mișcă încet, mult prea încet și mereu le-o iau alții înaintea. Asta o știu sigur. Am văzut în revistele de la cabinetul tehnic ce produce alte uzine, prin alte țări... Eu, personal, sînt nemulțumită de activitatea lor ! Și nu e numai nemulțumirea mea. Se știe că la noi pînă întră în fabricație un produs nou, se vîntură atîtea bîrtii, gem atîtea stilouri, se aud atîtea vîicăreli că pînă la urmă vezi că s-au grăbit alții, în țară ori în străinătate și produsul nostru cel mai nou e vechi de... un an, doi !
VASILIU : E ușor s-arunci întreaga vină în capul proiectanților ! În general, e ușor să arunci vina pe alții...
VIORICA MANEA : Tovarășe scriitor, vă rog să scrieți pentru presă un reportaj critic despre serviciul de proiectare al uzinei ! Vă rog să-i întrebați mai întîi așa : dumneavoastră trăiți din munca de proiectare pe care o fa-

ceți, vreau să zic, vă scoateți salariile din proiectele pe care le oferiți uzinei, ori trăiți pe spinarea celorlalți muncitori ? Așa să-i întrebați !

DINU : Tovarășa Manea, dînsul a venit aici să ne laude, nu să ne critice !

VIORICA MANEA : De unde pînă unde e obligatoriu ca scriitorii numai să ne laude ? Cine a dat indicația asta ? De cînd ? Eu una n-am auzit de ea ! Ba, bine ar fi dacă ar începe critica uite de aici, de la noi cei unsprezece, de la biroul comitetului de partid ! Am analizat vreodată munca de proiectare, de concepție din uzină ? Nu ! Nu, tovarășe secretar !

CORNEA : Adevăr curat ca lacrima !

DINU : Mda ! Mda ! Atunci... să procedăm așa : propun ca tovarășul Vasiliu, care are o părere bună despre serviciul de proiectare, împreună cu tovarășii Manea și Cornea, care au o proastă părere despre acest serviciu, să întocmească nu material amănunțit pe care să-l analizăm în birou și apoi să-l propunem eventual dezbaterii comitetului de partid. Cine e pentru ? Unu, doi, trei... parcă toți, nu ? E cineva împotriva ? Nu ? Bine. Dar... n-am făcut un proces verbal. Să rămînă scris...

GONTEA : Lăsați, tovarășe secretar, sarcina de partid e sarcină și fără proces verbal ! Mereu birții, unde te-ntorci nu vezi decît birții !

DINU : Bine, Gonțea, bine.

GONTEA : Și acum, pentru tovarășul scriitor, eu îi propun pe constructorii care au dat funeralul de o mie metri cubi cu două luni mai devreme. Au lucrat ca în cîmp, zi-lumină, și s-au cîștigat multe mii de tone de oțel în plus...

STELIAN : Nu e rea ideea ! Dar trebuie să-i avem în vedere pe toți cei de la serviciul investiții.

GONTEA : Nu, nu pe toți ! Numai pe cei care au muncit, cum am spus, ca în cîmp, zi-lumină ! Ceilalți, i-am văzut chiar eu cum la sfîrșitul programului își puneau mapele sub braț și fugeau la autobuz.

VIZIRU : Deh, lucrul cu birțiile poate fi întrerupt și reluat a doua zi, pe cînd o betonare...

GONTEA : Vizirule, votezi pentru, nu ?

VIZIRU : Votez pentru !

ELENA COSTIN : N-am nimic cu băieții dumitale, tovarășe Gonțea, dar noi sîntem o uzină de construcții de mașini și n-ar fi potrivit ca zidarii, betoniștii să treacă înaintea metalurgiștilor. Tovarășul scriitor s-a gîndit să scrie despre constructorii de mașini, așa am înțeles eu...

DUȘANU : Adevărat, de ce să-i alegem dintre cei zece mii de metalurgiști tocmai pe betoniști ? Nu munca lor este caracteristică pentru uzina noastră !

BUNEA : Am o altă idee ! Cred că în cîteva minute putem soluționa conflictul nostru... pozitiv, de altfel. Să-i propunem tovarășului cea mai interesantă întîmplare petrecută în uzina noastră de la naționalizare încoace. Au avut loc la noi evenimente cu duimul. Ale-

gem anul, cel mai important, cel mai însemnat, din care să reiasă personalitatea noastră a tuturor, personalitatea uzinei. Ce ziceți, tovarăși ?

CORNEA : Sînt pentru ! Cunosc în amănunt trei lucruri care-s în stare să scoată lacrimi și unui zid. Primul...

BUNEA : Stai, tovarășe Cornea ! Să vedem dacă se aprobă propunerea mea.

GONTEA : Se aprobă, e bine și așa.

DINU : Sînt convins că e cea mai bună idee. Sînt pentru !

VIORICA MANEA : Împotrivă ! Mille de tineri din uzină n-au apucat încă să trăiască împliniri extraordinare. Însamnă că n-o să se scrie despre tineri.

VASILIU : Pentru ! Nu într-un om, nu într-o echipă, nu într-o secție se poate afla ceea ce este esențial în istoria și viața uzinei noastre ! Dar într-o faptă, în mai multe fapte, într-un eveniment poți descoperi sufletul uzinei, existența ei !

ELENA COSTIN : Pentru !

MARIA VRABIE : Contra ! Vă spun și de ce sînt contra : o să ne găsească dimineața tot aici !

DINU : Să sperăm că nu, tovarășa Vrabie.

MARIA VRABIE : Sperăți degeaba. Bătălia abia acum începe.

VIZIRU : Contra ! Observația tovarășei Vrabie e justă.

STELIAN : Împotrivă ! De ce să optăm pentru o întîmplare și nu pentru o creație conștientă a unui om, a unui colectiv de oameni, pentru un succes care dă măsura valorii muncitorilor noștri ?

DUȘANU : Și eu sînt contra, dar nu pentru motivul spus de tovarășul Stelian, ci pentru cel arătat de tovarășa Vrabie. În uzină sînt zece mii de muncitori și ne-a fost greu să decidem, dar sînt și zece de mii de evenimente frumoase !

DINU : Propun să mai votăm o dată. Cine e pentru ? (Se ridică cele șase mîini.) Cine, contra ? (Se ridică celelalte cinci.) Deci propunerea tovarășului Bunea este aprobată cu... un vot în plus. Să trecem la... fapte. Tovarășe Cornea, ai cuvîntul.

CORNEA : Cel mai mare eveniment a fost atunci, prin '50, cînd au venit la poarta uzinei cei unsprezece țărani din Teleorman, cu căciuli în cap, în ȋțari și opinci, cînd s-au așezat la poartă și o țineau una și bună că să li se deschidă, să între, să se facă și ei domni. Auziți ? Să se facă domni !

DINU : Cum mă, cum să se facă domni ?

CORNEA : Așa-i că n-ai înțeles, tovarășe secretar ? Păi nici secretarul de atunci n-a dibuit despre ce-i vorba ! Ha, ha, ha !

GONTEA : Și ce-i de ris ? Nici eu n-am înțeles !

ELENA COSTIN : Nici eu !

STELIAN : Asta o fi o istorie cu olteni, tovarășe Cornea, și noi nu prea avem vreme...

CORNEA : Da, chiar că e o istorie cu olteni, dar una adevărată !

DINU : Zi, despre ce-i vorba ?

CORNEA: Țăranii ăia știu bine că la putere au fost întotdeauna domnii. Și mai știu că de vreo cîțiva ani, la putere au ajuns muncitorii. Și iacă așa, au sosit la uzină și țineau morții să se facă domni, muncitorii va să zică! Ha, ha, ha!

GONTEA: Bună!

VIZIRU: Ba nu e bună deloc! Eu sînt țăran. Țăranii nu erau chiar atît de lipsiți de înțelegerea transformărilor politice! În '50 se înființase deja prima cooperativă agricolă, toate ziarele vorbeau despre asta, partidul avea activiști în fiecare comună...

STELIAN: E totuși impresionantă secvența asta... La urma urmelor aproape toți am fost țărani... Merită a fi reținută propunerea. Pentru că e vorba de încrederea ce o avea țărănimea în partid, în clasa muncitoare.

ELENA COSTIN: Și unde sînt țăranii ăștia acum?

CORNEA: Păi, asta n-o mai știu... Au fost primiți în uzină... s-au calificat, un reporter scria într-un ziar că unul dintre ei a ajuns inginer, altul activist de partid... Nu știu, că nu le-am învățat numele pe de rost... au trecut niște ani...

DINU: Și cum o să se documenteze tovarășul scriitor?

CORNEA: Să meargă la arhive, să întrebe la cei mai bătrîni... să-i caute...

VIORICA MANEA: Ar fi frumos să-i găsească și să pună scenariului acest titlu: „Unsprezece țărani, unsprezece destine“.

CORNEA: Atunci, să votăm!

VIZIRU: Ce să votăm? O sarcină de partid pentru tovarășul scriitor ca să umble ani de zile după unsprezece țărani?

BUNEA: Nu e nevoie să umble după ei ani de zile. Unul dintre țăranii ăia e aici, stă la masa asta...

GONTEA: Cum?

BUNEA: Eu, Bunca Vasile, sînt unul din cei unsprezece țărani!

CORNEA: Ce vorbești, măi Bunca? Nu te țin minte, mă! Noroc, să trăiești! (Se ridică, se duce și-i strînge mîna, se reasează.)

GONTEA: M-ai dat gata, măi, tovarășe Bunca!

MARIA VRABIE: Pot să te întreb ceva, tovarășe Bunca?

BUNEA: Întrebă-mă!

MARIA VRABIE: Dar nu te superi?

BUNEA: Nu.

MARIA VRABIE: Ai reușit să te faci... domn?

BUNEA: Da. Am un băiat doctor, unul inginer și o fată profesoară. Sînt domn, nu?

CORNEA: Mamă, ce oltean isteț! Ei, votăm sau nu? S-a ivit și o personalitate, și un eveniment mare!

BUNEA: Rog să nu fie cu supărare, dar nu vreau să se scrie despre mine. N-am făcut mare lucru pentru uzină.

GONTEA: Ei, acum o faci și pe modestul!
BUNEA: Nu, e un adevăr, trebuie să recunoașteți că sînt alții, mult mai buni decît mine... Eu am dat cit am putut... Alții au dat mult mai mult...

CORNEA: Atunci... să vă povestesc altă istorie...

DINU: Eu zic să... venim mai încoace, mai în prezent... Aș propune acest subiect: în '48 uzina noastră fabrica lacăte, balamale și broaște pentru uși... Astăzi știe toată lumea ce putere, ce pondere economică avem... O scurată, dar bine prinsă biografie a uzinei ar putea întregi cel puțin una din trăsăturile industriei românești...

STELIAN: Un scenariu e un scenariu, tovarășe secretar, nu un discurs economic! Mai bine să scrie despre recunoașterea internațională a uzinei noastre, despre medalia de aur pe care am obținut-o la Viena...

DINU: Și asta n-ar fi tot un discurs economic?

DUȘANU: Tema cea mai potrivită se află în documentele adunării generale a salariaților de anul trecut. Vă amintiți de oțelarul acela, Vătășescu, care a dat peste cap toată adunarea? Notăți-vă, tovarășe scriitor. Băiatul acela, Vătășescu, s-a ridicat și a spus cam așa: „Eu sînt proprietar în uzina asta. Eu mi-am îndeplinit și depășit planul de producție. Și dacă am făcut și treabă și sînt și proprietar, cer administrației să-mi raporteze cine e vinovat că planul uzinei n-a fost realizat cu un sfert de procent!“

VIZIRU: Mi-ar place subiectul ăsta...

ONTOIU: Și ce a urmat?

DUȘANU: Au urmat niște vorbe... niște justificări... s-a mai dat vina pe minister, pe furnizorii externi și...

DINU: Și? Spune pînă la capăt.

DUȘANU: Și... adunarea generală s-a aminat că salariații s-au dat de partea lui Vătășescu și au cerut în cor numele vinovaților care... n-au fost găsiți!

ONTOIU: Pe urmă?

DUȘANU: La cealaltă adunare vinovatul a ieșit la lumină... era directorul comercial care încurcase niște comenzi externe și...

DINU: Și a fost schimbat din funcție! Iar lui Vătășescu i s-a scos porecla asta: „Min-cătorul de directori“.

VIORICA MANEA: Deci, ăsta ar fi un subiect complet: și cu lumini, și cu umbre. Votez pentru!

VASILIU: Sînt subiecte și mai semnificative! De exemplu: în '48 uzina nici nu visa la export. Astăzi, produsele noastre ajung în 89 de țări; sau: în '48 uzina n-avea nici o putere să dea unui muncitor o locuință. Astăzi, e cu totul altceva. Dar aceste lucruri și altele se cunosc din ziare, din reportajele radioteleviziunii și prin alte mijloace. Mi se pare, zic eu, că absolut nou ar fi să ne amintim omeneșul, întîmplările de viață, traiul muncitorului, gîndurile lui, participarea lui la tot ce se petrece. Să surprindem ceea ce nici chiar muncitorii nu sesizează, faptul acela ce dă cea mai puternică lumină asupra noastră.

DINU: Concret, tovarășe Vasiliu, concret!

VASILIU: Mă refeream la severitatea, la duritatea muncitorilor atunci cînd l-au judecat

pe tehnicianul acela și l-au exclus din uzină...

VIZIRU : Ei, asta-i, o să dăm aspecte negative !

VASILIU : Asta nu-i un aspect negativ, ci unul pozitiv ! Nu e importantă și semnificativă imoralitatea tehnicianului, ci modul de a gândi al muncitorilor ! Și, vreau să precizez ceva : evenimentele ce ne caracterizează cel mai bine nu sînt cele ce pică din senin, din întimplare, ci cele care corespund concepției noastre actuale despre muncă și viață !

CORNEA : Și ce, băiatul ăla, Durduman, care și-a riscat viața și a salvat rezervoarele cu lichid inflamabil, nu e o faptă ce ne caracterizează pe toți ?

VASILIU : Este, dar nu trebuie să treacă înaintea sentimentului de stăpîni în uzină, pe care-l avem și care, să fim sinceri, nu l-am deprins atît de ușor. Eroii sînt peste tot și e bine să se scrie despre ei. Astăzi, acum, în anul în care sîntem, cred că nu ne putem rezuma numai la eroi, care pot apare, dacă apar și împrejurări ce cer eroism, ci la ceea ce este durabil așezat în sufletul oamenilor. Credința că ești stăpîn în țara ta, pe munca ta, pe averea ta, că poți să construiești prin mijloace cîstite un viitor sigur copiilor tăi. Numai în aceste zone se poate afla literatura în care să crezi. Fiindcă aici sînt și conflictele, și contradicțiile. Tehnicianul acela, dacă s-a apucat să fure din uzină piese pentru autoturismul său, înseamnă că n-a avut sentimentul, ori știința că este stăpîn în uzină, în timp ce toți ceilalți muncitori se știau stăpîni, și au hotărît ca niște stăpîni. De ce mai sînt excepții ? Asta ar putea fi o întrebare la care scenariul tovarășului scriitor ar fi bine să răspundă. Nu, nu m-ar interesa tot ce am spus, m-ar interesa drama celui tehnician, de ce a ajuns el aici, cum își va continua viața, cum se va reabilita. Este o dramă, o tragedie, dacă vrei, ca mai avînd doar trei ani pînă la pensie, să fii exclus dintr-o dată din rîndul oamenilor cîștiți ! Poate că există și o altă dramă : de ce au fost atît de neiertători oamenii ? Vă răspund de ce : fiindcă deși nu o spunem întotdeauna răsplată, știm totuși că tot ce am clădit în anii aceștia, am clădit cu destule sacrificii și eforturi și nu mai avem nici răbdarea și nici puterea să mai iertăm cum o făceam altădată ! Vreau să spun că se cuvine să abordăm profund tot ce se petrece în jurul nostru !

GONTEA : Eu, tovarăși... da... nu mă pricep cum ar fi să se scrie literatura... tovarășul Vasiliu a zis-o bine... se cere să punem în fața tovarășului scriitor gîndurile și îndoilele noastre... ar fi multe de spus... Eu unul, am părerea — altă părere, că pe nia veche am părăsit-o, după vorbirea tovarășului Vasiliu — am părerea că tovarășul ar trebui să scrie despre cum nu ar trebui să fie unele treburi... Se pierde multă vreme în uzină, multe materiale, mulți bani, se risi-

pește cu ghiotura...și sînt oameni pe care nu-i ard fîcătii cînd văd asta...

STELIAN : Lasă că se și vorbește în uzina asta... ce n-am mai pomenit de cînd mă știu aici...

DINU : Mda... Văd că, încetul cu încetul am ajuns la miez : biroul comitetului de partid se mișcă prea încet... Și poate că asta ar fi subiectul cel mare : conducerea de către partid...

ELENA COSTIN : Asta și este ! Hai să răspundem cîstît, ca adevărați comuniști la această întrebare : a progresat biroul comitetului de partid, în munca lui, față de acum zece ani ?

GONTEA : Să răspundă tovarășul secretar, mai întîi !

DINU : Mărturisesc că nu prea !

GONTEA : Fiindcă te-ai obișnuit cu funcția asta, tovarășe secretar ! Ai devenit îngăduitor, împăciuitor, ai cam început să lași lucrurile să meargă de la sine !

STELIAN : Tovarășe Gonțea, nu cred că e cazul...

VIZIRU : De ce să nu fie cazul ? Să luăm numai istoria cu utilajele pentru combinatul petrochimic. Directorul centralei a venit și a dat ordin : le faceți ! Iar tovarășul Dinu, deși știa că este imposibil să le facem la termenul fixat, a tăcut. De ce ai tăcut, tovarășe secretar ?

DUȘANU : Dar dumneata, care ești membru în comitetul de direcție, reprezentant al salariaților, de ce ai tăcut ?

VIZIRU : N-am tăcut ! Am ridicat problema, că o să-i încercăm pe muncitorii de la combinat, că nu vor intra în funcție la data stabilită, din cauza noastră ! Am cerut să fie menționat complet, euvinul meu în procesul verbal !

MARIA VRABIE : Atît ? Mai departe, ce ai mai făcut ?

VIZIRU : Ce să mai fac ? Am ridicat problema, ce puteam să mai fac ?

MARIA VRABIE : Ai ridicat-o, dar n-ai rezolvat-o ! Prin simpla ei scriere în procesul verbal, nici o problemă nu este rezolvată !

DINU : Mi-e teamă că... o să ne cerem scuze tovarășului scriitor pentru că nu-l putem ajuta...

GONTEA : N-ai răspuns la întrebare, tovarășe secretar !

DINU : E drept, n-am răspuns. Ții să răspund ? Uite, atunci am tăcut, fiindcă... din cauză că...mă gîndeam de fapt în altă parte. Aveți tot dreptul să mă forțeți pentru asta... Eram amărit, foarte amărit... Îmi picase băiatul și a patra oară la admîtere în facultate... Nu i-am dat o creștere bună... prea bună... Am ajuns să țin în casă un parazit de 22 de ani... Eu, secretar de partid la o mare uzină... Știe cineva unde e greșeala ? Mi-o poate arăta cineva ? Eu nu știu unde e... Dar de cînd am aflat că există o greșeală, de vreo cinci ani, munca mea merge mai slab... Știți de ce ? Fiindcă mi-a intrat în cap că propriul meu băiat mă face inapt pentru munca asta ! Dacă în casă

la mine nu pot pune ordine, atunci, în uzină, unde sarcinile sînt mult mai complexe...
CORNEA: Drama era chiar lîngă cotul duminale, tovarăse scriitor!

GONTEA: Tovarăse secretar, pentru chestia cu utilajele acelea te iert, oameni sîntem, dar pentru parazitul de 22 de ani pe care îl hrănești, îl îmbraci și-ți face numele de ris pe la facultăți nu te iert, n-am cum, nu pot să te iert! Cine te moștenește ca membru al partidului? Cui lași moștenirea de singe comunist? Nu, asta n-am să ți-o pot ierta niciodată! Te înțeleg, dar nu te iert, s-o știi!

VIORICA MANEA: Dumneata n-ai copii, tovarăse Gonțea?

GONTEA: Am, patru.

VIORICA MANEA: Și au reușit peste tot pe unde s-au dus?

GONTEA: Da! Au reușit!

VIORICA MANEA: Și de ce crezi că au mers atît de bine? Erau cu totul excepționali?

GONTEA: Nu, nu erau cu totul excepționali! Au avut însă în casă, tot timpul, sub ochi, o salopetă și o pereche de bocanci de lucrător cu minile, și mirosul acru de sudoare!

STELIAN: Nu permit o acuzație atît de gravă la adresa tovarășului secretar!

DINU: N-ai încotro, Stelian, ești obligat s-o permiți, reflectă adevărul cel mai curat cu putință. Eu am o înfățișare cam de... funcționar... da... cam de funcționar...

STELIAN: Bine, dar nu pot accepta să trecem chiar așa ușor peste meritele dumnea-voastră...

DINU: Acum nu discutăm despre merite, tovarăse Stelian! Să ne învățăm și noi să nu mai amestecăm lucrurile...

VIORICA MANEA: Îmi închipui că tovarășul Gonțea e foarte mulțumit de explicația primită!

GONTEA: Sînt mulțumit, dar nu mă bucur! Nu-mi place suferința oamenilor. N-am suflet de ciine! Tovarăse secretar, dă-mi mie băiatul, îl duc la furnal și îl învăț eu și meserie de... om!

VASILIU: Să continuăm, tovarăși. Acuși e miezul nopții. Nu viața personală a tovarășului Dinu este singurul punct pe ordinea de zi. Vă sfătuiesc să decidem în maximum cinci minute. Poate salvăm cumva spectacolul dat tovarășului scriitor.

ONTOIU: Vă mulțumesc, tovarăși. Am decis singur. Mi-am ales subiectul. Vă mulțumesc mult și vă rog să mă scuzați că ați pierdut atîta timp pentru mine. Vă salut pe toți cu cel mai mare respect, vă datoriez cea mai deosebită stimă. Noapte bună și... la revedere! (Iese. În urma lui, pe masă, rămîne o filă albă împăturită în două.)

DUȘANU: Bravo nouă! O să serie un scenariu în care o să ne facă zob!

DINU: Cred că n-o să serie nimic. S-o fi plictisit de atîta vorbărie.

VASILIU: Asta cam așa-i! Nici cînd trebuie să ne lăudăm, nu știm să ne grăbim!

GONTEA: Ei, fir-ar să fie! Nici nu-mi vine să plec acasă.

VIORICA MANEA: Parcă mie-mi vine să dau nas cu bărbatul!

CORNEA (ia hîrtia lăsată de Onțoiu, dar n-o despăturăște încă): Dacă ați fi votat cu cei unsprezece țărani... (Desface hîrtia. Citește ce e scris pe ea. Tresare.) Tovarăse secretar, ia să vedeți ce a înșirat scriitorul aici. Mi se pare că...

DINU (ia hîrtia și citește): Tovarăși, am ales acest subiect: personalitatea biroului comitetului de partid. Sînt încîntat. Entuziasmat. Sper să reușesc un scenariu bun. Onțoiu.

GONTEA: Ce?

DINU: Ce-ai auzit. Omul a ales personalitatea biroului comitetului de partid. Adică a noastră.

VASILIU: E clar! O să serie despre... ceea ce a văzut și auzit în după-amiaza asta, în biroul ăsta. A rămas impresionat de luările noastre de cuvînt.

DUȘANU: Ne face zob, asta-i!

GONTEA: Pe dracu, zob! Ba, mă gîndesc că e foarte bine. Pentru ce ne-am zbatut noi peste 8 ceasuri? Pentru adevăr! Să serie atunci cum ne-am zbatut pentru ce-i drept și adevărat! Noroc bun! (Iese.)

ELENA COSTIN: Am să-l caut pe scriitorul ăsta, îl invit acasă la mine și am să-i explic... Noapte bună. (Iese.)

VIORICA MANEA: Băiatul ne-a tras pe sfoară! Noapte bună! (Iese.)

MARIA VRABIE: Susțin că tovarășul scriitor a fost cîștit și deștept: biroul nostru are într-adevăr personalitate! Sînt mulțumită de ședința asta. Noapte bună! (Iese.)

VIZIRU: Tovarăse secretar, să trăiți! Îmi pare rău pentru insuccesele băiatului dumnea-voastră... Îi urez din inimă să reușească la anul! Noapte bună! (Iese.)

CORNEA (către Bunca): Măi, țărane, care ai vrut să te faci domn, mergem?

BUNEA: Mergem. (Se ridică.) La prima ședință de birou am să susțin să reluăm discuția. Noapte bună!

CORNEA: Noroc, tovarăse secretar! (Ies amîndoi.)

DUȘANU: Miine mă duc la nea Iulian, care are peste 40 de ani în partid și-i povestesc tot, să vedem el ce zice. Noapte bună! (Iese.)

VASILIU: Cite unul, cite unul, poate n-om fi cine știe ce, dar toți la un loc avem, cu siguranță, o personalitate! Numai s-o prindă bine! Noroc! (Iese.)

STELIAN (citește): Personalitatea biroului comitetului de partid... (Lasă hîrtia pe masă și iese împreună cu Dinu.)

SFÎRȘIT